

מסכת כתובות

פרק ו'

א. מיציאת האשה ומעישה ידיה, לבעלה. וירשתה, הוא אוכל פרות בחייב. בשפה ופגמה, שלא. רביה יהודה בן בתירא אומר, בזמן שבסתר, לה שני חלקיים, ولو אחד. ובזמן שבגלוי, לו שני חלקיים, ולא אחד. שלאו, ניתנו מיד. ושהה, ילקח בהן קרקע, והוא אוכל פרות:

ב. הפסיק מעות לחטנו, ומית חטנו, אמרו חכמים, יכול הוא שיש אמר, לאחיך הייתה רוצה לנו, ולא אי אפשר לנו:

ג. פסקה להכניס לו אלף דינר, והוא פוסק כנגדו חמשה עשר מנה. וכנגד השום, הוא פוסק פחות חמש. שום במנה ושויה מנה, אין לו אלא מנה. שום במנה, היא נותנת שלשים ואחד סלע ודינר. וארבע מאות, היא נותנת חמש מאות. מה שעשנו פוסק, הוא פוסק פחות חמש:

ד. פסקה להכניות לו כספים, סלע כסף נעשהossa ששה דינרים. החתנו מקבל עליו עצורה דין רינו לקופה, לכל מנה ומגה. רבנן שמעון בנו גמליאל אומר, הכל במנוגה מדינה:

ה. המשיא את בתו סתם, לא יפחית לה מחייבים זוז. פסק להכניתה ערמה, לא יאמר הבעל כשאכניתה לביתי אכסנה בכסותי, אלא מכפה ועודה בבית אביה. וכן המשיא את היתומה, לא יפחית לה מחייבים זוז. אם יש בקיס, מפרנסין אותה לפי כבודה:

ו. יתומה שהשיאפה אמה או אחיה מצעפה, וכתבו לה במאה או בחמשים זוז, יכול היא משפט גדול להוציא מידן מה שראוי להנתנו לה. רבבי יהודה אומר, אם השיא את הבית הראשונה, ניתן לשניה כרך שנותן לרראשונה. וחכמים אומרים, פעמים שעדרם עני והעשיר או עשיר והעני, אלא שמן את הגכים וננתנו לה:

ז. המשפט מועות לבתו, והוא אומרת גלאנו בעלי עלי, יעשה המשפט מה שהשלש בידו, דברי רבבי מאיר. רבבי יוסף אומר, וכי אינה אלא שדה והיא רוצה למקרה, הרי היא מכירה מעכשו. בפה דברים אמורים, בגודלה. אבל בקטנה, אין מעשה קטנה כלום:

